

ÎNCHEIERE

26 aprilie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al
Curții Supreme de Justiție

În componența:

Președintele completului, judecător

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Ion Druță, Iuliana Oprea

soluționând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Compania Internațională de Asigurări „ASITO” Societate pe Acțiuni, în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Compania Internațională de Asigurări „ASITO” Societate pe Acțiuni împotriva Inspectoratului Fiscal Principal de Stat municipiul Chișinău, privind anularea Actului de control nr. 3-551438 din 09 septembrie 2015, a Deciziei Inspectoratului Fiscal Principal de Stat nr. 206 din 06 octombrie 2015 și a Deciziei Inspectoratului Fiscal Principal de Stat nr. 208 din 04 decembrie 2015 și compensarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 13 octombrie 2016, prin care s-a respins recursul declarat de Compania Internațională de Asigurări „ASITO” Societate pe Acțiuni și s-a menținut hotărârea Judecătoriei Râșcani, mun. Chișinău din 01 martie 2016,

CONSTATĂ:

La 07 decembrie 2015, reclamantul CIA „ASITO” SA s-a adresat cu cerere în instanța de judecată împotriva IFPS, privind anularea Actului de control nr. 3-551438 din 09 septembrie 2015, a Deciziei IFPS nr. 206 din 06 octombrie 2015 și a Deciziei IFPS nr. 208 din 04 decembrie 2015 și compensarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii a indicat că, la 09 septembrie 2015 de T. Cațer, inspector principal al Direcției control fiscal nr. 2 a Direcției generale administrarea marilor contribuabili a IFPS, în rezultatul controlului tematic efectuat la CIA „ASITO” SA, a întocmit Actul nr. 3-551438. Ne fiind de acord cu Actul de control nr. 3-551438 din 09 septembrie 2015, CIA „ASITO” SA a înaintat un dezacord. Prin Decizia IFPS

nr. 206 din 06 octombrie 2015 a fost respins dezacordul CIA „ASITO” SA, dispusă încasarea din contul CIA „ASITO” SA în beneficiul statului a taxei de stat în mărime de 50 000 lei. Nefiind de acord cu Decizia IFPS nr. 206 din 06 octombrie 2015, CIA „ASITO” SA a depus o contestație/cerere prealabilă. Prin Decizia IFPS nr. 208 din 04 decembrie 2015 a fost respinsă contestația/cererea prealabilă a CIA „ASITO” SA depusă împotriva Deciziei IFPS nr. 206 din 06 octombrie 2015.

Concretizează reclamantul CIA „ASITO” SA că, nu este de acord cu concluziile, argumentele, modul de interpretare și aplicare a prevederilor legislației pertinente în vigoare și constatările făcute în actele administrative contestate.

Consideră reclamantul că, concluzia și mențiunea în Actul de control nr. 3-551438 din 09 septembrie 2015, transcrise și puse la bază în Decizia IFPS nr. 206 din 06 octombrie 2015 și Decizia IFPS nr. 208 din 04 decembrie 2015 a faptului că, în dispozițiile de plată supuse controlului, nu este indicat pentru care dosar sunt achitate taxele, nu are nici un suport juridic.

Menționează că, din conținutul Actului de control nr. 3-551438 din 09 septembrie 2015, nu rezultă care anumite acte normative ar fi fost încălcat în eventualitatea sa CIA „ASITO” SA, în rezultatul cărui fapt inspectorul a indicat în Actul de control precum că: în dispozițiile de plată supuse controlului, nu este indicat pentru care dosar sunt achitate taxele.

Susține reclamantul că, urmează a fi cert stabilit că, concluzia și mențiunea în Actul de control nr. 3-551438 din 09 septembrie 2015 a faptului că, conform registrelor contabile prezentate, și anume cartela contului 713.4 „Taxa de stat pentru dosare juridice” pentru anii 2013-2014 suma de 49 320 lei a fost dedusă la cheltuieli în baza notei contabile nr. 62 din 28 august 2013, numai în baza dispoziției de plată nr. 2168 din 28 august 2013 fără alte documente confirmative în perioada anului 2013, iar suma de 592,2 lei și 88 lei a fost dedusă la cheltuieli în anul 2014 în baza dispozițiilor de plată nr. 155 din 27 februarie 2014 și nr. 1208 din 23 aprilie 2014 - fără alte documente confirmative, nu are nici un suport juridic.

Astfel, CIA „ASITO” SA pretinde că, au fost ignorate în mod ilegal circumstanțele de fapt și de drept stabilite și reflectate în răspunsul Ministerului Justiției al RM nr. 01/626 din 03 noiembrie 2015.

Solicită, anularea Actului de control nr. 3-551438 din 09 septembrie 2015, Deciziei IFPS nr. 206 din 06 octombrie 2015 și Deciziei IFPS nr. 208 din 04 decembrie 2015, ca fiind ilegale, să fie dispusă încasarea din contul Inspectoratului Fiscal Principal de Stat în beneficiul CIA „ASITO” SA a tuturor cheltuielilor suportate.

Prin hotărârea Judecătoriai Râșcani, mun. Chișinău din 01 martie 2016, s-a respins cererea de chemare în judecată depusă de CIA „ASITO” SA către Inspectoratul Principal de Stat privind anularea actelor.

Pentru a hotărî astfel, instanța de fond s-a bazat pe cercetarea completă, a tuturor probelor prezente și a constatat că, cerințele invocate în acțiune nu se încadrează în prevederile legii.

La 28 martie 2016, CIA „ASITO” SA, a declarat apel împotriva hotărârii Judecătorei Râșcani, mun. Chișinău din 01 martie 2016, solicitând admiterea apelului, casarea hotărârii instanței de fond, cu emiterea unei noi hotărâri prin care acțiunea să fie admisă în sensul declarat.

În motivarea apelului a indicat că, prima instanță la adoptarea hotărârii nu a constatat și nu a elucidat pe deplin circumstanțele care au importanță pentru soluționarea pricinii în fond, concluziile expuse în hotărâre sunt în contradicție cu circumstanțele pricinii, cât și au fost încălcate și aplicate eronat normele de drept procedural.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 13 octombrie 2016 s-a respins apelul declarat de către CIA „ASITO” SA și s-a menținut hotărârea Judecătorei Râșcani, mun. Chișinău din 01 martie 2016.

Pentru a hotărî astfel, instanța de apel a conchis că, motivele invocate de apelant nu și-au găsit reflectare de fapt în probele acumulate la materialele dosarului, argumentele formulate în cererea de apel sunt neîntemeiate.

Totodată, instanța de apel a indicat că, prima instanță a dat o apreciere obiectivă și justă probelor administrate, a constatat și elucidat pe deplin toate circumstanțele care au importanță pentru soluționarea pricinii și corect a aplicat normele de drept material și procedural și în consecință a adoptat o hotărâre legală și întemeiată.

Instanța de apel a menționat că, în baza deciziei IFPS, privind inițierea controlului fiscal nr. 4953 din 17 august 2015, la CIA „ASITO” SA a fost efectuat control fiscal prin metoda verificării tematice (f.d.101). În rezultatul efectuării controlului de către IFPS, a fost întocmit Actul de control nr. 3-551438 din 09 septembrie 2015 (f.d.102-103). În baza celor constatate în Actul de control nr. 3-551438 din 09 septembrie 2015 de către IFPS a fost emisă Decizia nr. 206 din 06 octombrie 2015, prin care s-a decis de a încasa de la CIA „ASITO” SA la buget taxa de stat în mărime de 50 000 lei (f.d. 104).

Totodată instanța de apel a indicat că, la solicitarea prezentării documentelor ce confirmă achitarea taxei de stat pentru cererile de chemare în judecată, privitor la litigiile cu caracter patrimonial, cererile de contestare a unui titlu executoriu sau a unui alt document prin care încasarea se produce în mod incontestabil, CIA „ASITO” SA a prezentat: Dispoziția de plată nr. 2168 din 28 august 2013 în sumă de 49 320 lei, (f.d.108); Dispoziția de plată nr. 155 din 27 februarie 2014 în sumă de 592, 20 lei, (f.d. 109); Dispoziția de plată nr.1208 din 23 aprilie 2014 în sumă de 88 lei (f.d. 110).

Instanța de apel a relevat că, din materialele cauzei rezultă că, cererea în instanța de judecată a fost depusă de către CIA „ASITO” SA la data de 24 aprilie 2014 (f.d. 111).

Prin urmare, în dispozițiile de plată prezentate ca achitare pentru taxa de stat ce ține de examinarea cauzei civile nr. 2c-57/15 (14-2c-4010-24042014) nu este indicat pentru care dosar au fost achitate taxele. Astfel, conform datelor din evidența contabilă (balanța de verificare), agentul economic nu dispune de sold la 31 decembrie 2013 și la 31 decembrie 2014 la taxa de examinare în instanța de judecată în sumă totală de 50 000 lei (f.d. 115-135).

Instanța de apel a reiterat că, conform art. 2 alin. (1) subpunctul 1 al Legii „Taxei de stat” nr. 1216- XII din 03 decembrie 1992, taxa de stat se încasează pentru cererile de chemare în judecată, pentru cererile terților care au revendicări de sine stătătoare, pentru cererile cu privire la litigiile precontractuale pentru cererile (plângerile) vizând cauzele cu procedură specială, pentru plângerile de apel și de recurs, pentru cererile de revizuire, precum și pentru eliberarea de către instanța judecătorească a copiilor (duplicatelor) de pe documente.

Astfel, conform art. 6 al Legii „Taxei de stat” nr. 1216- XII din 03 decembrie 1992, taxa de stat pentru cererile de chemare în judecată, pentru cererile de apel și cererile de recurs se plătește la depunerea lor, iar argumentele aduse de CIA „ASITO” SA, nu pot servi drept temei pentru anularea hotărârii instanței de fond și nemijlocit a Deciziei nr. 206 din 06 octombrie 2015, emisă de către Inspectoratul Fiscal Principal de Stat, care este adoptată în conformitate cu legislația în vigoare.

Instanța de apela a mai menționat că, în conformitate cu prevederile art. 94 alin. (1) CPC, instanța judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să plătească, la cerere, părții care a avut câștig de cauză cheltuielile de judecată. Dacă acțiunea reclamantului a fost admisă parțial, acestuia i se compensează cheltuielile de judecată proporțional părții admise din pretenții, iar pârâtului - proporțional părții respinse din pretențiile reclamantului.

Astfel, reieșind din faptul că, reclamantul a pierdut procesul, instanța de apel a ajuns la concluzia menținerii hotărârii instanței de fond și în partea prin care a fost respins și capătul de cerere prin care a solicitat încasarea din contul Inspectoratului Fiscal Principal de Stat în beneficiul CIA „ASITO” SA a tuturor cheltuielilor suportate în pricina dată.

Nefiind de acord cu decizia instanței de apel, la 02 ianuarie 2017 CIA „ASITO” SA a înaintat cerere de recurs (f.d. 213-215) și la 25 aprilie 2017- recurs suplimentar (f.d. 226-233), prin care solicită admiterea recursului, casarea deciziei Curții de Apel Chișinău din 13 octombrie 2016 și a hotărârii Judecătoriei Râșcani, mun. Chișinău din 01 martie 2016, cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care cererea de chemare în judecată înaintată de CIA „ASITO” SA către Inspectoratul Fiscal Principal de Stat să fie admisă integral.

În motivarea cererii de recurs recurentul a relevat că, instanța de fond și cea de apel nu a stabilit toate circumstanțele care au importanță pentru soluționarea pricinii,

de către instanța de fond au fost încălcate normele de drept material și de drept procedural.

Recurentul pretinde că, a avut tot dreptul a atribui la cheltuieli sumele plătite cu titlu de taxă de stat, or aceste sume au fost achitate în contul bugetului de stat și acest fapt este incontestabil.

Afirmă recurentul că, nici un act normativ nu stabilește o obligație certă în a justifica într-un oarecare alt mod cheltuiala suportată, decât în modul în care a făcut-o la caz CIA „ASITO” SA.

Opinează recurentul că, reieșind din prevederile CPC și Legea Taxei de stat nr. 1216 din 03 decembrie 1992, CIA „ASITO” SA nu a avut nici o obligație expres legală de a ține o anumită evidență a dosarelor examinate în instanțele de judecată și taxelor de stat aferente acestor dosare, precum a fost menționat în Actul de control nr. 3-551438.

Recurentul CIA „ASITO” SA insistă că, în cel mai rău caz urmează a fi sancționat pentru întocmirea necorespunzătoare a ordinelor de plată și nici de cum nu pentru faptul neplății taxei de stat.

Mai indică recurentul că, nu au fost prezentate probe pertinente și concludente prin care să fie demonstrat că, CIA „ASITO” SA i s-ar fi restituit din contul bugetului de stat sumele taxelor de stat eventual achitate pe marginea altor pricini civile, că și-ar fi păstrat ordinele de plată originale, și că le-ar fi anexat în suportul unei alte pricini civile.

Solicită recurentul să fie luat act de probă pe marginea tuturor circumstanțelor de fapt și de drept cuprinse în conținutul părții motivate suplimentar în cererea de recurs.

La 03 aprilie 2017, Serviciul Fiscal de Stat a prezentat referință pe marginea recursului declarat, prin care și-a manifestat dezacordul cu argumentele acestuia și a solicitat respingerea acestuia ca fiind inadmisibil, cu menținerea în vigoare a Judecătoriei Râșcani, mun. Chișinău din 01 martie 2016.

Analizând circumstanțele de fapt și de drept privind admisibilitatea recursului, conform art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, cererea de recurs declarată de CIA „ASITO” SA, este inadmisibilă, din următoarele motive.

În conformitate cu art. 439 alin. (3) CPC, judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2) CPC.

În corespundere cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Instanța de recurs constată că, decizia instanței de apel din 02 ianuarie 2017 a fost expediată recurenților la 28 octombrie 2016 și având în vedere că, la materialele

dosarului nu este anexată dovada recepționării acesteia de către CIA „ASITO” SA, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, prin prisma art. 425 CPC, consideră recursul depus la 02 ianuarie 2017 în termen.

Concomitent, materialele cauzei atestă că, recursul nu a fost examinat anterior, iar conform art. 430 CPC, a fost intentat de persoana abilitată cu acest drept.

Ansamblul celor relatate denotă că, cererea de recurs nu a întrunit temeiurile de inadmisibilitate prevăzute în art. 433 alin. b), c), d) CPC.

În continuare, audiind raportul verbal al judecătorului raportor și verificând încadrarea în dispozițiile art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC a temeiurilor invocate în recurs, dar având în vedere și poziția formulată în referință, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată existența temeiului prevăzut la art. 433 lit. a) CPC, pentru considerentele ce succed.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Temeiurile declarării recursului sunt enumerate exhaustiv în alineatele (2), (3) și (4) CPC.

Rațiunea acestor dispoziții legale fundamentează ideea că, judecarea recursului exercitat conform secțiunii II-a, cap. XXXVIII al CPC, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt. În aceste condiții, se accentuează caracterul extraordinar al acestei căi de atac, valorificată doar în cazurile excepționale circumscrise în dispozițiile art. 432 alin. (2), (3), (4) CPC.

Din acest punct de vedere, completul își propune să verifice esența și temeiurile recursului, argumentele ilegalității deciziei atacate, în limitele în care au fost formulate și prin prisma drepturilor consfințite în Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale.

Completul judiciar subliniază că, în cauzele civile Convenția nu garantează un drept de recurs și că, o eventuală procedura de examinare a admisibilității acestuia este în concordanță cu aceasta. (a se vedea, *inter alia*, Erik ØVLISEN împotriva Danemarcei, nr. 16469/05 din 30 august 2006 sau Kukkonen împotriva Finlandei (nr. 2), nr. [47628/06 din](#) 13 ianuarie 2009, § 24).

În plus, un stat care dispune de astfel de instanțe de recurs are obligația să se asigure că justițiabilii se bucură în fața acestora de principiile unui proces echitabil consacrate în art. 6 alin. (1), *în special*, dreptul de acces la o instanță, dreptul de a fi auzit combinat cu dreptul la un recurs efectiv (a se vedea, *inter alia*, Lebedinschi împotriva Moldovei, nr. 41971/11, din 16 septembrie 2015, § 32).

Referitor la primul aspect, instanța de recurs remarcă că, pot fi stabilite diferite limitări dreptului de acces al persoanei la o instanță judecătorească, în partea ce ține de admisibilitatea căilor de atac. În acest sens, condițiile pentru autorizarea unui recurs pe probleme de drept pot fi mai stricte decât pentru o cale de atac ordinară. (a se vedea, *inter alia*, „Levages Prestations Services” împotriva Franței, nr. 21920/93 din 23 octombrie 1996, § 45 sau CASE OF LUORDO v. ITALY (Application no. [32190/96](#)) 17 July 2003, pct. 85).

Astfel, în corespundere cu art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

În același context, alin. (2) și (3) ale art. 432 CPC prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că, normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alineatul (4) CPC stabilește că, săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) CPC constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că, aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Prin urmare, se atestă că, reglementările referitoare la formalitățile și termenele impuse de art. 433 și 432 alin. (2) – (4) CPC constau atât în a proteja interesul părții, cât și de a păstra rolul Curții Supreme de Justiție în asigurarea interpretării unitare a legii. Respectiv, aceste limitări urmăresc un scop legitim, îndeplinind cerințele securității juridice și a bunei administrări a justiției. (a se vedea, *mutatis mutandis*, Affaire Trevisanato împotriva Italiei, nr. 32610/07 din 16 decembrie 2016, § 36 - 37).

În speță, completul judiciar constată că, cererea de recurs declarată de CIA „ASITO” SA este formulată în temeiul art. 432 alin. (4) CPC.

Respectiv, în privința argumentelor susținute de recurent și rezumate mai sus de către instanța de recurs, completul apreciază că, prin reluarea criticilor deja cenzurate de instanța de apel, recurentul tinde să obțină o nouă verificare a susținerilor sale cu toate că, legea recunoaște doar dublul grad de jurisdicție și căile extraordinare de atac, iar nu și al treilea grad devolutiv asupra problemelor de fapt.

În lumina celor relatate completul constată că, încălcările invocate, exprimate sub forma unor enunțuri generale, nedezvoltate, nu permit încadrarea lor în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) sau (4) CPC. Or, în mod evident, lipsește o formulare suficientă și adecvată în ceea ce privește chestiunea de drept pusă în discuție pentru a identifica esența și temeiul cererii de recurs, impuse de art. 437 alin. (1) lit. f) din CPC.

Cât privește dreptul justițiabilului „de a fi auzit”, garantat de Convenție, completul judiciar notează că, obligația de a motiva o hotărâre judecătorească poate varia în funcție de natura deciziei în cauză (a se vedea, *inter alia*, Helle împotriva Finlandei, Culegere de hotărâri și decizii 1997-VIII din 19 decembrie 1997, § 55).

Așadar, atunci când este necesară autorizarea unui recurs pentru a înștiința o instanță superioară privind capetele de cerere și pentru a pronunța în cele din urmă o decizie, art. 6 § 1 nu impune ca refuzul de a acorda o astfel de autorizație să fie însoțit de o motivație detaliată (a se vedea, *mutatis mutandis*, Kukkonen împotriva Finlandei (nr. 2), citat anterior, § 24 și Bufferne împotriva Franței (dec.), nr. 54367/00).

În același timp, în jurisprudența sa constantă, Curtea Europeană a precizat că, dreptul expus supra în combinație cu dreptul la un recurs sunt în primul rând chestiuni de reglementare în drept intern și, este în principiu, competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip. (*a se vedea*, de exemplu, [Kukkonen împotriva Finlandei \(nr. 2\)](#), *ibidem*, § 25).

La acest capitol și în baza celor stabilite mai sus, instanța reține că, recursul declarat de către CIA „ASITO” SA nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, ce-ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicări eronate a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Astfel, acesta nu corespunde cerinței de a fi „efectiv”, adică este lipsit de șanse de succes și nu este capabil să ofere îndreptarea situației din deciziile judecătorești contestate, fiind neglijate în mod clar dispozițiile art. 432 alin. (1) – (4) CPC (a se vedea, *inter alia*, Valentin Gorizdra împotriva Republicii Moldova, nr. 53180/99 sau BURG și alții împotriva Franței (decembrie), CEDO 2003-II, nr. 34.763/02).

Suplimentar, completul de admisibilitate relevă că, recurentul CIA „ASITO” SA a declarat prezenta cerere, după ce a avut posibilitatea de a fi auzit de o instanță de fond și de o instanță de apel, fiecare dintre care a avut deplină jurisdicție (a se vedea, *mutatis mutandis*, „Levages Prestations Services” împotriva Franței, citată anterior, § 48 – 50).

Prin urmare, completul judiciar apreciază că, recurentului i-a fost asigurat dreptul de acces la o instanță și dreptul de a fi auzit combinat cu dreptul la un recurs efectiv. De fapt, în cazul când nu există suspiciuni privind încălcarea echității procedurii din perspectiva art. 6 § 1 din CtEDO, rezultă că participanții au reușit să pună în discuție în fața instanțelor toate observațiile și raționamentele pe care le considerau necesare în vederea apărării punctului său de vedere (a se vedea, *mutatis mutandis*, BLÜCHER împotriva Cehiei, nr. 58580/00 din 11 aprilie 2005, pct. 65 – 67).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) CPC, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433 CPC, completul din 3 judecători decide în

mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 CPC și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Astfel, având în vedere circumstanțele determinate supra, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție decide în mod unanim că, recursul declarat de către CIA „ASITO” SA nu ridică probleme de drept și nu poate fi acceptat spre examinarea în fond, urmând a fi considerat inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de către Compania Internațională de Asigurări „ASITO” Societate pe Acțiuni.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecător

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Ion Druță

Iuliana Oprea